

HOUSE OF FERRARO

BE
WITH
ME

GABRIELLE SANDS

1

Mia

Vandaag was het verlovingsfeest van mijn beste vriendin, en ik was niet uitgenodigd.

Ik kwam er pas achter door een raadselachtig appje dat zo'n vijf minuten geleden op mijn telefoon verscheen. Ik had het drie keer gelezen voordat het verdween – verwijderd door de afzender.

Het was overduidelijk dat Fabi het niet voor mij had bedoeld.

Als ik niet toevallig aan mijn scherm gekluisterd had gezeten om een afspraak met een klant voor personal styling te verzetten, had ik het gemist. In plaats daarvan stonden de woorden nu in mijn geheugen gegrift, alsof ze met onuitwisbare inkt waren geschreven.

FABI

Hoe ver ben je? Cosimo is net gearriveerd voor de fotoshoot van ons pre-verlovingsfeest, en ik wil mezelf nu al neerschieten. Ik heb emotionele steun nodig. O, en als je het adres in de app intypt, kom je waarschijnlijk op de verkeerde plek uit. Hier is de pin met de juiste locatie.

Sorry, wat? Een verlovingsfeest?

Fabi had me niet eens verteld dat ze überhaupt verloofd was.

'Ben je klaar?' vroeg Jenny. Haar stem drong maar net door het

gejoel van de menigte heen die buiten 'Morales als burgemeester! Morales als burgemeester!' aan het roepen was.

'Uh huh.' Mijn hand om mijn telefoon was klam toen ik op de pin inzoomde.

Scarsdale. Woonde Fabi's broer daar niet? De rit van hier naar daar zou een halfuur duren. Ik hoorde tot het einde van vaders bijeenkomst hier te blijven, maar dat ging echt niet gebeuren. Zodra ik mijn speech had afgerond, was ik weg. Fabi en ik moesten praten.

'Je ziet een beetje rood,' zei Jenny.

'Het gaat wel,' loog ik, alsof mijn hoofd niet op volle toeren draaide door dat bericht en wat het betekende.

Fabi en ik waren beste vriendinnen.

Waarom zou ze voor mij verzwijgen dat ze verloofd was?

Verloofd met Cosimo. Haar mysterieuze vriend die ver weg woonde. Slechts een paar weken nadat ze hem voor het eerst had genoemd, had Fabi een bom gedropt: ze zegde haar droombaan bij de Verenigde Naties in Genève op en verhuisde naar New York om dichterbij hem te zijn. Een man die ze pas net kende. Een man over wie ze me nauwelijks iets had verteld.

Zoals elke goede vriendin stelde ik vragen. Heel veel vragen. Ik wilde zeker weten dat ze goed had nagedacht over zo'n enorme beslissing.

Goed bezig, Mia. Waarschijnlijk leek je niet bepaald enthousiast. Misschien heb je haar beledigd.

Ik klemde mijn lippen op elkaar. Heb ik dat? Was dat het?

Drie weken geleden was ze teruggekomen naar New York, en we hadden elkaar nog steeds niet gezien, ook al hadden we er altijd van gedroomd weer in dezelfde stad te wonen.

Er waren genoeg excuses geweest – we waren allebei belachelijk druk. Zij met haar plek weer zien te vinden hier, ik met de eindeloze campagneverplichtingen.

Maar wat als ze me al die tijd ontweek?

Shit.

Hitte kroop omhoog langs mijn nek. Dit was een ramp. Ik haatte het om mensen teleur te stellen. Vooral de mensen die me dierbaar waren.

'Als u mij kiest tot burgemeester van deze prachtige stad, beloof ik af te rekenen met de families in de georganiseerde misdaad die onze gemeenschap al veel te lang teisteren.' De stem van mijn vader

dreunde door de speakers, zo hard dat ik het in mijn borst voelde trillen.

Ik keek op naar het podium en zuchtte. Het was bijna mijn beurt. Ik had nu geen zin om daar te moeten gaan staan – eigenlijk had ik dat nooit – maar mijn speech overslaan was geen optie. Jenny zou me al genoeg op mijn kop geven als ik vroeg om eerder weg te gaan. Ze was een van de assistenten van mijn vader, en als mijn feitelijke baas bepaalde zij mijn agenda.

Papa sloeg met beide handen op het spreekgestoelte. ‘De wetteloze gangsters en hun handlangers gaan achter de tralies.’

‘Haal ze van de straat!’ riep iemand uit het publiek.

‘We zullen van New York een veiligere plek maken voor onze kinderen. Dat beloof ik u, en ik ben een man van mijn woord.’

Mijn vader was een meesterlijk spreker. Hij wist zijn publiek te grijpen, ze voor zich te winnen met zijn retoriek en zijn charisma.

Ik? Niet echt. Ik bleef liever op de achtergrond. Ik liet liever anderen stralen.

Dit jaar in de schijnwerpers staan was allesbehalve leuk geweest. Maar er was niemand anders die mijn plek kon innemen. Mijn stiefmoeder zou hier dolgraag willen zijn – in theorie dan. Sinds haar beroerte voelde ze zich te onzeker om nog in het openbaar te verschijnen.

‘Dank jullie wel, dank jullie wel.’ Papa straalde naar het publiek. ‘En nu wil ik graag een bijzondere gast op het podium uitnodigen. Mijn prachtige, getalenteerde dochter, Mia. Mag ik een warm applaus voor haar?’

Het publiek barstte in gejuich uit, en Jenny duwde zacht tegen mijn rug. ‘Gewoon van de teleprompter lezen,’ fluisterde ze, alsof ik dat zou kunnen vergeten.

Die teleprompter was letterlijk mijn reddingslijn. Zonder dat ding zou ik alleen maar wartaal uitslaan voor al die mensen, zeker nu ik met mijn hoofd overal was behalve hier.

Ik haalde diep adem en begon aan mijn speech. Mijn vader was geboren in New York en had een Franse moeder en een Mexicaanse vader. Toen hij twaalf was, verloor hij zijn oudere broer – mijn oom – bij een schietgevecht. Hij was verzeild geraakt in het kruisvuur tussen twee rivaliserende facties van de familie Ferraro.

Een onschuldige omstander. Hij was op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats.

Na de dood van mijn opa nam mijn vader het familiebedrijf over. Maar hij had altijd gedroomd van een stad waarin niemand meer hoefde te lijden zoals onze familie. Dus op zijn vijfenvijftigste verkocht hij het bedrijf en besloot hij zich verkiesbaar te stellen als burgemeester – om de nagedachtenis van zijn broer te eren door te vechten voor gerechtigheid, veiligheid en hoop.

Ik sprak de woorden uit, maar mijn hart lag er niet in. Ik kon alleen maar aan Fabi denken, aan het gevoel dat ik haar misschien excuses verschuldigd was.

Papa kwam terug het podium op toen ik klaar was en trok me in een omhelzing. ‘Je deed het geweldig, *cariño*.’

Ik knuffelde hem terug. ‘Ik hou van je, pap.’

Hij liet me los en glimlachte kort voordat hij weer naar het spreekgestoelte liep om de volgende gast aan te kondigen.

Hij zei het niet terug.

Hij is gewoon afgeleid.

Ik duwde dat broze, aanhankelijke gevoel in mezelf opzij en liep van het podium naar waar Jenny stond. De situatie met Fabi maakte me overgevoelig.

‘Goed gedaan,’ zei Jenny voor ze me bemoedigend op de arm tikte.

‘Ik moet gaan,’ zei ik.

Haar wenkbrauwen fronsten toen ik haar mijn ID-pasje overhandigde. ‘Gaan? Waarheen? Je staat ingepland tot zeven uur.’

‘Weet ik. Maar ik moet echt iets belangrijks doen. En je hebt me hier eigenlijk niet meer nodig.’

‘Wat is er zo belangrijk?’

‘Het verlovingsfeest van een vriendin.’ Ik greep mijn tas en hing die over mijn schouder.

Ze fronste. ‘Dat staat niet in je agenda.’

Geloof me, dat weet ik.

‘Sorry. Geen idee hoe dat kon, maar ik ben vergeten het toe te voegen.’

‘Welke vriendin?’

‘Fabi Castellano.’

Jenny zuchtte, zichtbaar geïrriteerd. ‘Goed dan. Maar laat dit niet nog eens gebeuren, oké? Je weet hoe strak we alles plannen. Geef me de volgende keer gewoon op tijd een seintje.’

‘Doe ik.’

Ik haastte me naar buiten en hield een taxi aan. Een warme bries, zo typisch voor die late augustusdagen, speelde met mijn haar toen ik de deur opentrok en achterin stapte.

De taxi kroop tergend traag door Manhattan. De chauffeur toeterde ongeduldig naar auto's die hem afsneden, terwijl roekeloze fietsers zigzaggend om ons heen schoten.

Ik sloot mijn ogen en wreef over mijn slapen.

Het was eigenlijk gestoord om zomaar op te dagen bij een feest waar ik blijkbaar niet welkom was, maar als Fabi boos op me was, waarom had ze er dan niet gewoon met me over gepraat? Haar verlovingsgeheimhouden vanwege iets wat ik had gezegd leek een enorm overdreven reactie. Het klopte gewoon niet.

En Nina en Zo dan? Fabi móést het hun verteld hebben. Waarom hadden zij dan niets tegen mij gezegd?

Wij vier hadden geen geheimen voor elkaar.

Tenminste, dat dacht ik.

Twintig minuten later reden we een woonwijk in. Dit was een rijke buurt, vol uitgestrekte landgoederen en enorme villa's. Precies het soort plek waar ik Fabi's familie zou verwachten.

Ik wist niet veel van hen, maar de Valais Academy, het Zwitserse internaat waar Fabi, Nina, Zo en ik elkaar hadden leren kennen, kostte een ton per jaar. Tenzij je een genie was zoals Zo, die een volledige beurs kreeg, moest je familie behoorlijk rijk zijn om dat te kunnen betalen.

We sloegen een oprijlaan in, die eindigde voor een statige villa in koloniale stijl, met imposante witte zuilen aan weerszijden van de dubbele voordeur.

Het hek stond open, het wachthokje was leeg. De taxichauffeur aarzelde even, alsof hij iemand de kans wilde geven ons tegen te houden, maar toen er niemand opdook, reed hij door.

Ik haalde mijn telefoon uit mijn tas en stuurde een bericht.

IK

Hey, we moeten praten.

Fabi's antwoord kwam meteen.

FABI

Zeker. Volgende week maandag?

Ik sta eigenlijk buiten.

FABI

Wat???

Waar??

Ik stuurde haar een foto van de gevel. Nadat ik de chauffeur had bedankt, stapte ik uit en liep richting de voordeur. Muziek en gelach waaiden vanuit de achtertuin mijn kant op. Het klonk alsof het feest al in volle gang was.

Ik haalde diep adem.

Dit ging ongemakkelijk worden, maar het moest. Ik was niet van plan haar feest te verpesten, ik wilde gewoon niet dat onze vriendschap kapotging door een misverstand.

Fabi en ik waren geen tieners meer. We appten niet elk uur en hielden geen wekelijkse slaapfeestjes meer zoals vroeger op school. Maar voor twee vijftientigjarigen die tot drie weken geleden nog aan tegenovergestelde kanten van de wereld hadden gewoond, waren we nog steeds close. Heel close.

Weet je dat zeker? Misschien betekenen jij veel minder voor haar dan je denkt.

Mijn borst trok samen. Nee, zo mocht ik niet denken. Als ik ook maar één teen in dat moeras van onzekerheden stak, maakte ik het alleen maar erger.

Ik wilde gewoon mijn excuses aanbieden omdat ik sceptisch was geweest over haar vriend – nou ja, verloofde – en uitleggen dat ik het alleen goed bedoelde. Als ze smoorverliefd waren en snel wilden gaan, dan was dat prima. Zolang ze maar gelukkig was.

Als ze na mijn uitleg nog steeds niet wilde dat ik bleef, zou ik vertrekken.

Ik was halverwege het pad naar de deur toen –

‘Mia! Wat doe jij hier?!’ Fabi kwam langs de zijkant van het huis op me afgerend. Haar hakken klakten op het pad, haar dikke krullen stuiterden, en ze had haar cocktailjurk opgetrokken in haar vuisten.

Pijn sneed door me heen. Was ze echt zó boos dat ik was opgedoken? Ik opende mijn mond om iets te zeggen –

‘Juffrouw Messero,’ riep een stem. ‘Alles in orde?’

Fabi verstijfde een paar meter voor me. Haar gezicht werd bleek. Ze slikte en wierp een snelle blik over haar schouder naar een man in pak met een walkietalkie aan zijn riem. Hij stond aan het einde van het pad waar Fabi vandaan was gekomen.

‘Ja! Ik begroet even een oude vriendin! Ben zo terug!’

Juffrouw... Messero?

Dat was Fabi’s achternaam niet.

Een onrustig gevoel kroop langs mijn rug omhoog, koud en scherp als ijs. Plotseling had ik het idee dat ik iets van het verhaal miste. Iets wat heel belangrijk was.

‘Goed dan,’ zei de man, en hij draaide zich om.

Ze keek me weer aan en legde haar vinger op haar lippen, een duidelijk teken om niets te zeggen tot de beveiliging weg was.

Mijn hart bonsde in mijn keel. ‘Fabi, wat is hier aan de hand?’

‘Je hoort hier niet te zijn. Hoe heb je dit adres gekregen?’

‘Ik zag het bericht dat je stuurde.’

Ze sloot haar ogen, haar gezicht vertrokken. ‘Shit. Ik hoopte dat je dat niet had gezien.’

Het vreemde was dat ze niet klonk alsof ze boos was.

Ze klonk eerder... bang.

Duizenden alarmbellen gingen af in mijn hoofd. ‘Waarom noemde die man je bij de verkeerde naam?’

Haar keel bewoog, maar haar ogen bleven gesloten. ‘Dat deed hij niet. Mijn achternaam is niet Castellano. Het is Messero.’

Ik fronste. *Wacht even, maar dat is –*

‘Mijn broer is Rafaele Messero,’ zei ze, haar stem brak toen ze me eindelijk aankeek, ‘en mijn verloofde is Cosimo Ferraro.’

Mijn hart zonk in mijn schoenen.

‘Messero en Ferraro,’ herhaalde ik, terwijl mijn brein probeerde te bevatten wat ze net had gezegd.

Fabi knikte.

Ik slikte moeizaam. ‘Jouw familie heeft banden met de maffia.’

‘Nee, Mia. Mijn familie is de maffia.’

ZIJ IS DE PERFECTE DOCHTER VAN
DE TOEKOMSTIGE BURGEMEESTER.
HIJ IS HET MEEDOGENLOZE
MONSTER DAT HAAR WIL RUINEREN.

Mijn hele leven lang zet ik anderen op de eerste plaats.
Dus wanneer mijn vader zich kandidaat stelt voor het
burgemeesterschap van New York City, met de belofte
om de meest beruchte misdaadfamilie van de stad te
gronde te richten, doe ik wat ik altijd doe: mijn eigen
dromen overboord gooien om hem te helpen winnen.

Tot ik op het verkeerde feestje beland. Opgesloten in
een slaapkamer met Romolo Ferraro, de gevaarlijke,
meedogenloze jongste zoon van de man waarvan
mijn vader heeft gezworen hem te vernietigen.

Hij maakt me bang. Hij fascineert me. Hij is bijna
twee meter lang en bedekt met tatoeages.
Hij is alles wat ik zou moeten vermijden.

Als hij me begint te verleiden, weet ik dat ik slechts een
pion ben in zijn spel. Een middel om een doel te bereiken.
En toch... wil een deel van mij meespelen.

Ik lieg mezelf voor dat ik dat doe om de campagne van
mijn vader te beschermen. Maar het laatste waaraan ik
denk is politiek wanneer Romolo's ruwe handen mijn
huid strelen en me leren hoe goed het voelt om te branden.

Ze zeggen dat brave meisjes niet horen te vallen voor
de slechterik. Maar misschien ben ik het zat om braaf te zijn.

 SVM
PUBLISHING

 [SVM PUBLISHING](#)

 [SVM PUBLISHING](#)